

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه-کابل
۰۵ اکتوبر ۲۰۲۰

یونس نگاه

جایزه صلح نوبل، در خدمت جنگ و دیپلماسی

ناروی از جایزه صلح نوبل برای تقویت روابط سیاسی و اقتصادی اش استفاده می‌کند، از این رو با آن‌که از گوشه و کنار جهان شخصیت‌های سیاسی (اعضای کابینه، نمایندگان پارلمان) استادان دانشگاه، اعضای برخی سازمان‌های بین‌المللی، برندگان سابق این جایزه، اعضای برحال و اسبق کمیته نوبل ناروی می‌توانند اشخاص را کاندید کنند، اما آخر جایزه به کسانی داده می‌شود که ایالات متحده، اتحادیه اروپا و دیگر بزرگان سیاسی و اقتصادی جهان بخواهند، زیرا ناروی نمی‌خواهد جایزه صلح برایش در دسر بیاورد.

در نیمه اول قرن بیستم، بریتانیا هنوز بزرگترین امپراتوری جهان بود و ناروی نمی‌توانست بدون رضایت آن همسایه بزرگ به کسی جایزه صلح نوبل بدهد. از همین رو مهاتما گاندی که امروز سمبول صلح است، 5 بار کاندید بود (1937، 1938، 1939، 1947 و 1948) اما برایش هرگز جایزه ندادند. در عوض به کسانی چون اسحاق رابین، جیمی کارتر، میخائیل گوربچوف، اوباما، الگور، اتحادیه اروپا و کوفی عنان بسیار به آسانی جایزه داده شده است. البته شخصیت‌هایی چون مارتین لوتر کینگ هم جایزه گرفته‌اند و افرادی در کشورهای جهان سوم مثل شیرین عبادی و ملاله یوسفزی نیز جایزه دریافت کرده‌اند که بسیار صلح‌جوتر از مثلاً الگور می‌باشند.

نکته اصلی این است که جایزه صلح نوبل با "صلح" رابطه چندانی ندارد و وقتی خبر کشتار ننگرهار، تخریب سرک‌های قندهار، کله‌شقی طالبان در دوحه با کاندید شدن خانم کوفی برای جایزه صلح هم‌زمان نشر می‌شود، نباید تعجب کرد و لازم نیست از خود بپرسیم صلح ما کجاست که از جایزه‌اش گپ می‌زنید. جایزه صلح نوبل نیز مثل خیلی جوایز، کمک‌ها، انجوها و سازمان‌هایی که نام و نشان صلح دارند، احتمالاً بیشتر در خدمت جنگ است تا صلح!